

Notes sobre el Sínode episcopal de Roma

Cap dels anteriors Sínodes reunits després del Concili Vaticà II havia atret l'atenció dels observadors, i també de tots els cristians, com el finalitzat el dia 27 d'octubre d'aquest any. El tema escollit portava a l'expectació: L'Evangelització en el nostre món actual.

Una de les primeres veus que es varen sentir en l'assemblea sinodal, la del Cardenal francès Marty, ja deia: «Demano a aquesta assemblea que es dediqui especialment a estudiar el tema de les relacions que existeixen entre l'Evangeli i alliberació, entre fe i política, i entre esperança cristiana i els messianismes temporals».

I certament, aquest tema, junt amb el de la «Indigenització de l'Església» o Esglésies locals, és el que més guerra va donar al Sínode Episcopal.

No hem assistit al Sínode, vagi això per endavant. Però hem seguit el mateix a través de les notícies donades pels observadors i entesos periodistes assistents. Per tant la nostra visió del Sínode serà ja de segona mà. Però és l'únic mitjà possible pel que podem saber quelcom. Tractarem de ser fidels a les notícies rebudes.

Hem dit que el tema més important tractat fou el de «L'Evangelització i alliberació humana», com demanava el citat Cardenal francès. I varen ser 80 els Pares Sinodals que en parlaren públicament davant l'assemblea sinodal. El pluralisme de les opinions expressades sobre els problemes teològics de l'evangelització, ens diuen els observadors, anaven des del més expressiu pessimisme catastròfic fins al punt més animós i constructiu d'obertura.

D'aquí que quasi tots els observadors, presents en el Sínode, oblidant-se de les opinions més extremistes, parlin de tres tendències acceptables i reflexades en els parlaments dels Pares Sinodals:

- a) La primera tendència posava tota la seva força especial en la veritat que l'Església ha rebut de Déu. El problema és trobar la manera d'anunciar-la i comunicar-la. La seva màxima preocupació és l'Ortodoxia de la religió i amb pesimisme contempla la inseguretat i confusió doctrinal del moment present, deguda en bona part als teòlegs i publicistes. (Tendència conservadora).

- b) L'altre tendència exposa que la contemplació de la veritat de Déu s'ha de completar amb la contemplació del món com a lloc on actua l'esperit de Déu, renovant totes les coses, i el Verb, il·luminant tot home que ve a aquest món. S'han de tenir present els anomenats «signes dels temps». (Tendència centralista)
- c) Finalment la tercera tendència, reflexada sobretot en les intervencions d'alguns Bisbes representats de l'anomenat Tercer Món, sobretot d'Amèrica Llatina, insisteix més en la pràctica que en la teoria, els preocupa més, podríem dir, «l'Ortopraxis» que «l'Ortodoxia». En la seva perspectiva, la teologia i, conseqüentment l'evangelització, més que conèixer el món el que ha de fer és transformar-lo. Es tracta de realitzar la veritat més que de contemplar-la ja sia en Déu (primera tendència) ja sia en la realitat humana (segona tendència). Es l'anomenada «Teologia de l'alliberació». (Tendència progressista).

No es gens estrany, doncs, que aquesta última tendència captés l'atenció dels observadors sinodals, i que inspirés al Papa en dir, en el discurs de conclusió del Sínode, aquestes paraules: «No es pot accentuar massa la promoció humana a nivell temporal... en perjudici del significat essencial que té per l'Església de Crist l'evangelització: anunci de tota la Bona Nova. En això el Sínode ja ha donat palesament i lluminosament elements adequats de resposta, que amb tot necessiten encara que els unifiqui i els profunditzi. Nos tenim el deure d'un sentinella, que vigila on comencen els camins pels que l'Església s'encamina a la recerca d'una expressió cada vegada més profunda de la seva pròpia doctrina. No podríem permetre que es prenguessin direccions equivocades. Falta-riem en això a l'obligació fonamental de confirmar els germans».

Quins són els punts principals d'aquesta tercera tendència? Tractarem de ser fidels al que hem copsat de les notes donades pels observadors:

- S'ha de presentar el missatge **total** de Crist, sense retallar-lo. És l'hora de fer pas a l'audàcia evangèlica dels apòstols.
- La realitat de la salvació cristiana es manifesta en la solidaritat, la justícia i la pau, condicions desitjades per tots els homes, joves i adults, encara que els grups socialment privilegiats s'hi oposin.
- La salvació és l'acte de victòria de Crist sobre els poders del pecat i de la mort. Aquests poders es manifesten avui sota la forma de: fam, pestes, guerres, opressions, tortures, explotacions dels homes pels mateixos homes, l'erotisme, els salaris insuficients... I els homes esperen gestos concrets de l'Església a favor de tots els marginats i oprimits per aquests poders del pecat i de la mort. L'Església s'ha de comprometre i renovar-se en el servei als homes.
- L'alliberació cristiana incideix en totes les dimensions de l'existència i per això també en les conseqüències del mal en l'ordre polític, econòmic i cultural.
- Les situacions d'injustícia no s'han d'interpretar com a concatenacions de determinismes, sinó com a pecat: rebuig del do de Déu i trencament de la fraternitat.
- S'ha d'evitar en l'anunci de la salvació els aspectes insuficients. Parlar de «salvar la teva ànima», pel seu aspecte dualista i individualista, no tradueix la total veritat, i inclús es pot dir que és alienant, ja que solament proclama la salvació per al moment de la mort o pel més enllà.

Tinc l'impressió que l'Església, en aquest Sínode, ha donat un pas molt endavant cap allò que és el lema de l'anunciat i a punt de començar Any Sant: Conversió i Reconciliació. L'anunci profètic de l'Església crida des de sempre a la conversió i reconciliació, invitació que per molts deu ésser massa exigent i difícil, perquè hi deu haver masses interessos i privilegis pel mig. Propi del cristià deu ser saber renunciar quelcom pel nom del Crist.

Antoni Bassolas